

Γονέας Α΄, γονέας Β΄ ή πατέρας και μητέρα;

Αρχιμανδρίτης Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας.

Το 2019 ο πρόεδρος της Γαλλίας Εμανουέλ Μακρόν και η παράταξή του κατέθεσαν τροπολογία για την αλλαγή των οικογενειακών στοιχείων των παιδιών, προτείνοντας αντί “όνομα πατρός” και “όνομα μητρός” να αναγράφεται “γονέας Α΄” και “γονέας Β΄” αντίστοιχα^[1].

Αν και στην Ελλάδα δεν υπήρξε παρόμοια τροπολογία όμως οι όροι “γονέας Α΄” και “γονέας Β΄” εμφανίστηκαν σε παρόμοιες δηλώσεις που κλήθηκαν να υπογράψουν γονείς για θέματα που αφορούν τη λειτουργία των σχολείων και προκάλεσαν την έντονη αντίδρασή τους, όπως αναφέρεται στο διαδίκτυο^[2].

Όμως, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και αλλού όπως λ.χ. στο Μπουργκάς της Βουλγαρίας, σύμφωνα με διαδικτυακή ενημέρωση, υπήρξε έντονη αντίδραση γονέων διότι οι αιτήσεις εγγραφής στην Α΄ τάξη του Σχολείου έγραφαν “γονέας Α΄” και γονέας Β΄” αντικαθιστώντας το “πατέρας” και “μητέρα”. Πολλοί γονείς δήλωσαν ότι δεν θέλουν να αντιμετωπίζονται ως πλάσματα χωρίς φύλο και μετά την έντονη αντίδραση τα πεδία “γονέας Α΄” και γονέας Β΄” άλλαξαν στα κλασικά “μητέρα” και “πατέρας”. Η αρμόδια διοίκηση το απέσυρε αποδίδοντάς το σε τεχνικό σφάλμα^[3].

Οι θιασώτες και εισηγητές της πρακτικής της αλλαγής των όρων “πατέρας” και “μητέρα” σε “γονέας Α” και “γονέας Β” υποστηρίζουν ότι αυτό θα αποτελέσει το τέλος των έμφυλων διακρίσεων και του κοινωνικού ρατσισμού χωρίς βέβαια να εξηγούν για ποιο λόγο ο ένας γονέας να είναι ο “Α” και ο άλλος να είναι ο “Β”. Έτσι, ο Μακρόν αιτιολόγησε αυτήν την τροπολογία λέγοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα υπάρξει ένα τέλος στις διακρίσεις και στον κοινωνικό ρατσισμό απέναντι στις μειονότητες και απέναντι σε εκείνους που δεν θα επιθυμούσαν να δηλώσουν το βιολογικό τους φύλο^[4].

Υποστηρίζεται επίσης ότι οι όροι “πατέρας” και “μητέρα” είναι αναχρονιστικοί χωρίς όμως να μπορούν να δικαιολογήσουν οι εισηγητές αυτής της αλλαγής, πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν διακριτοί οι όροι “πατέρας” και “μητέρα” σε όλες τις ανθρώπινες γλώσσες παγκοσμίως από την αυγή της ανθρώπινης ιστορίας έως σήμερα. Μάλιστα, δεν αποτελούν τεχνητό κατασκεύασμα, όπως άλλες λέξεις, αλλά προέκυψαν φυσικά, καθώς οι λέξεις αυτές αποτελούν την αυθόρμητη ομιλία του βρέφους που έρχεται στη ζωή, όπως επισημαίνει η δημοσιογράφος Άντζελα Ζιούτη: “Μα, μα, μα, φώναζαν τα παιδιά τις μανούλες ανά τον κόσμο και έτσι προέκυψε η πιο γλυκιά λέξη του κόσμου. Μαμά... Η μητέρα ‘γεννιέται’ κι αυτή με την έλευση του παιδιού της, αντιμετωπίζοντας μια εμπειρία που δεν μοιάζει με καμία άλλη στη ζωή της”^[5].

Εάν οι όροι “πατέρας” και “μητέρα” δημιουργούν διακρίσεις και ρατσισμό απέναντι σε μειονότητες όπως διατείνονται οι εισηγητές της πρακτικής αυτής, τότε και, γιατί όχι, οι έννοιες “Έλληνας”, “Τούρκος”, “Γερμανός”, κλπ, να μην αντικατασταθούν από τις έννοιες “πολίτης της Α’ περιοχής”, “πολίτης της Β’ περιοχής”, κ.ο.κ. Με το ίδιο σκεπτικό ίσως και τα ονόματα των ανθρώπων να προάγουν διακρίσεις μεταξύ των δύο φύλων, και το “Γιάννης”, “Ελένη”, κλπ, να πρέπει να αντικατασταθούν με τους όρους “άτομο Α”, “άτομο Β”, κ.ο.κ. Με αυτό τον τρόπο όμως οδηγούμαστε σε μια κοινωνία με άτομα άφυλα και ανώνυμα, χωρίς ταυτότητα, ποιότητες και χαρακτηριστικά, που στο τέλος αποβαίνουν ξεροί αριθμοί χάριν μιας πιθανολογούμενης ισότητας η οποία ναί μεν είναι μαθηματική, αλλά δεν είναι κοινωνική και οντολογική διότι οι θιασώτες αυτών των θεωριών δεν μπορούν ή δεν θέλουν να κατανοήσουν

ότι οι διαφορές σε επίπεδο φύλου, εθνικότητας, εμφάνισης, κ.λ.π, δεν διαφοροποιούν τους ανθρώπους σε επίπεδο ουσίας αλλά σε επίπεδο επουσιωδών διαφορών ή αλλιώς σε επίπεδο συμβεβηκότων. Κατά συνέπεια, η χρήση αυτών των όρων δεν δημιουργεί διακρίσεις και ανισότητες επειδή οι άνθρωποι δεν είναι άφυλοι και άχρωμοι αριθμοί ή ρομπότ εργοστασίου με ετικέτες όπως “Α”, “Β”, “Γ”, κ.ο.κ., αλλά ζώντες κοινωνικοί οργανισμοί με βούληση και προοπτική που παράγουν πολιτισμό και αλληλεπιδρούν στις μεταξύ τους κοινωνικές σχέσεις.

Κατά συνέπεια, είναι προσχηματικός ο λόγος που προφασίζονται οι εισηγητές της αντικατάστασης των όρων “πατέρας” και “μητέρα” σε “γονέας Α” και “γονέας Β”. Έχουμε τη γνώμη ότι η πραγματική αιτία και λόγος είναι ότι με αυτόν τον τρόπο προωθείται η νεόκοπη θεωρία Gender, δηλαδή η θεωρία περί διαχωρισμού βιολογικού και κοινωνικού φύλου.

Gender Identity (ταυτότητα φύλου ή έμφυλη ταυτότητα) είναι η αυτοαντίληψη ενός ανθρώπου για το φύλο του δηλαδή η άποψή του για το αν είναι άνδρας, γυναίκα, ή άφυλο ον^[6]. Εισηγητής αυτής της θεωρίας ήταν ο Νεοζηλανδός γιατρός John Money ο οποίος υποστήριζε ότι ένας άνθρωπος αν και έχει το βιολογικό του φύλο και τα ανατομικά χαρακτηριστικά που το συνοδεύουν, όμως είναι δυνατόν στην κοινωνική του ζωή να συμπεριφέρεται και να πράττει ως σαν να ανήκει στο αντίθετο

φύλο ή να έχει μία ανδρόγυνη συμπεριφορά. Οι θιασώτες αυτής της θεωρίας θεωρούν ότι το φύλο με το οποίο γεννήθηκε ένα παιδί δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ετικέτα(!) που δόθηκε από τους μαιευτήρες γιατρούς στο παιδί κατά τη γέννησή του εξαιτίας των εξωτερικών γεννητικών οργάνων. Δεν ανταποκρίνεται στο πραγματικό του φύλο. Κατά συνέπεια, καθώς θα μεγαλώνει το παιδί μπορεί να επιλέξει το κοινωνικό φύλο που του αρμόζει, είτε σύμφωνα με το βιολογικό φύλο του είτε αντίθετα προς αυτό^[7].

Η κατεξοχήν υπέρμαχη της Gender θεωρίας, η οποία την ώθησε στα άκρα, ήταν η Αμερικανίδα Judith Butler. Στο βιβλίο της “Gender Trouble” υποστήριξε ότι το αρσενικό και το θηλυκό είναι εξολοκλήρου κοινωνικές κατασκευές χωρίς κάποιο βιολογικό υπόβαθρο. Αυτό σημαίνει ότι οι κατηγορίες “άντρας” και “γυναίκα” είναι κατασκευασμένες και ότι αποτελεί πλάνη το γεγονός ότι οι κοινωνίες μας τις δέχονται ως αντικειμενικές και δεδομένες^[8].

Οι παραπάνω θεωρίες περί Gender δεν αναφέρονται ασφαλώς σε εκείνες τις περιπτώσεις όπου πράγματι υπάρχουν ιατρικά προβλήματα εκ γενετής, παθολογικές καταστάσεις και δυσλειτουργίες που επηρεάζουν τα πρωτογενή και δευτερογενή χαρακτηριστικά του φύλου και την αναπαραγωγική ικανότητα όπως μερική γοναδική δυσγενεσία δηλαδή ανωμαλίες στην ανάπτυξη των γονάδων που οδηγούν σε ποικίλου βαθμού αμφίβολα γεννητικά όργανα^[9]. Οι θιασώτες αυτών των θεωριών επιθυμούν να τις επιβάλουν ως κανόνα ανεξαιρέτως για όλα τα μέλη της κοινωνίας παραγνωρίζοντας ότι όλες αυτές οι ιδεολογίες καταρρίφθηκαν με τον πλέον τραγικό τρόπο όταν ο εισηγητής τους John Money προσπάθησε να αποδείξει ότι το βιολογικό φύλο είναι μια απάτη, μια αυθαιρεσία από την οποία θα μας απαλλάξει η εκπαίδευση. Το αποδεικτικό υλικό το “βρήκε” δήθεν μελετώντας την περίπτωση ενός αγοριού 8 μηνών, του Ντέιβιντ, ο οποίος απέκτησε μια αναπηρία, εξαιτίας της καταστροφής του πέους του από ιατρικό λάθος, μετά από περιτομή. Ο John Money βλέπει σ’ αυτή τη μοιραία αναπηρία την ευκαιρία να αποδείξει in vino ότι το βιολογικό φύλο είναι μια απάτη, μια αυθαιρεσία από την οποία θα μας απαλλάξει η εκπαίδευση. Πείθει τους γονείς του Ντέιβιντ να τον μεγαλώσουν ως κορίτσι, χωρίς να του αποκαλύψουν ποτέ ότι γεννήθηκε αγόρι. Ο γιατρός συνταγογραφεί στο

παιδί, το οποίο μετονομάστηκε σε Μπρέντα, μια ορμονική θεραπεία, το υποβάλλει σε εγχείρηση αλλαγής φύλου, ενώ οι γονείς ντύνουν το παιδί με φουστάνια, του χαρίζουν κούκλες και του μιλούν στο θηλυκό γένος. Ο Ντέιβιντ μεγάλωνε ως Μπρέντα. Ο John Money ήταν λοιπόν πεπεισμένος ότι έχει αποδείξει ότι το βιολογικό φύλο εξαφανίζεται όταν του “μεταγγίζουμε” ένα άλλο γένος και υποστηρίζει ότι μόνο η εκπαίδευση κάνει τους ανθρώπους να συμπεριφέρονται ως άνδρες ή γυναίκες, ότι δηλαδή η ανατροφή είναι εκείνη που καθορίζει το φύλο του παιδιού και όχι το φύλο που γεννήθηκε. Έτσι γεννήθηκε η θεωρία του Gender. Όμως το πείραμα δεν εξελίχθηκε όπως ήθελε ο Money. Όταν η Μπρέντα εισέρχεται στην εφηβεία η φωνή της γίνεται βαριά και εξομολογείται ότι έλκεται από τα κορίτσια. Η Μπρέντα σταματά τη θεραπεία της που της επιβάλλει ο John Money, απορρίπτει τον κοριτσιίστικο τρόπο ζωής, καταφεύγει στο αλκοόλ και τελικά αυτοκτονεί στις 5 Μαΐου 2004, σε ηλικία 38 ετών. Γι’ αυτό το τραγικό τέλος ο John Money δεν έκανε καμία δήλωση^[10].

Αν και καταρρίφθηκε η συγκεκριμένη θεωρία με τον πλέον τραγικό και παταγώδη τρόπο, όπως είδαμε παραπάνω, όμως δεν απορρίφθηκε αλλά τουναντίον γίνεται προσπάθεια να γίνει αποδεκτή είτε με τη διδασκαλία των “έμφυλων ταυτοτήτων” πριν μερικά χρόνια στα ελληνικά σχολεία είτε με την αντικατάσταση των όρων “πατέρας” και “μητέρα” με το “γονέας Α’” και “γονέας Β’”, το διαχωρισμό δηλαδή του βιολογικού από το κοινωνικό φύλο. Ενώ οι όροι “πατέρας” και “μητέρα” εκφράζουν το βιολογικό φύλο, άνδρας και γυναίκα, το οποίο φέρει κάποιος/α από τη γέννησή του, οι όροι “γονέας Α’” και “γονέας Β’”, υπονοούν το κοινωνικό φύλο, αυτό δηλαδή που υιοθετεί κάποιος/α και το οποίο μπορεί να μην ταυτίζεται με το βιολογικό φύλο ή ακόμη και να δηλώνει μια άφυλη επιλογή.

Η πρακτική διαχωρισμού βιολογικού και κοινωνικού φύλου και αντικατάσταση των κλασικών όρων “πατέρας” και “μητέρα” που προωθείται με τις Gender θεωρίες είναι εκ διαμέτρου αντίθετος και απαράδεκτος εξ επόψεως χριστιανικής ανθρωπολογίας όχι μόνο επειδή είναι αντιεπιστημονική, καθώς ο John Money πρώτα διατύπωσε τη θεωρία του και μετά προσπάθησε να την αποδείξει με τα τραγικά αποτελέσματα που περιγράψαμε παραπάνω, αλλά και διότι η

συγκεκριμένη θεωρία αποτελεί επαναδιατύπωση της αιρετικής ανθρωπολογίας του Γνωστικισμού^[11]. Η συγκεκριμένη αίρεση εκκινώντας από την αντικοσμική του στάση διατύπωσε ένα είδος ενοφυλίας ή αφυλίας, ως το ιδεώδες και τον τελικό πνευματικό προορισμό του ανθρώπου^[12].

Οι Γνωστικοί υποστήριζαν ότι πριν την δημιουργία του αισθητού ανθρώπου δημιουργήθηκε ο πνευματικός άνθρωπος ο οποίος ήταν αρρενοθήλυς, μια ερμαφρόδιτη οντότητα. Ο αισθητός άνθρωπος αποτελεί “είκόνα εκείνου τοῦ ἄνω, τοῦ ὑμνουμένου Αδάμαντος ἀνθρώπου”^[13]. Στο γνωστικό κείμενο “ἡ Σοφία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ” αναφέρεται ότι το φως τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εκπορεύθηκε ως “ἀθάνατος ἀνδρόγυνος ἄνθρωπος ὡστε δια μέσου αὐτοῦ τοῦ ἀθάνατου ἀνδρόγυνου ἀνθρώπου οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιτύχουν τὴν τέλεια σωτηρία”^[14]. Ο αρχετυπικός πνευματικός άνθρωπος αποτελεί μια αντανάκλαση του υπέρτατου και ὑψίστου Θεοῦ, ο οποίος και αυτός είναι αρρενοθήλυς, ὡπως υποστήριζαν. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο οἱ Γνωστικοὶ τὸν ονόμαζαν “Μητέρα καὶ Πατέρα ὅλων”^[15], “ἀρρενόθηλυν αὐτὸν λέγουσιν εἶναι, ἐρμαφροδίτου φύσιν αὐτῷ περιάπτοντες”, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου^[16].

Αυτός ο αρχετυπικός πνευματικός άνθρωπος δεν έχει υλικό σώμα διότι για τον Γνωστικισμό το υλικό στοιχείο ταυτίζεται με το κακό. Στο θρησκευτικό σύστημα του Γνωστικισμού ισχύει ένας δυαλισμός, ο οποίος απορρίπτει και καταδικάζει τον υλικό κόσμο ο οποίος θεωρείται ότι αποτελεί ένα πελώριο λάθος, πλασμένος από κάποιον ανόητο ή μοχθηρό θεό^[17]. Κατά συνέπεια για τους Γνωστικούς το ανθρώπινο σώμα είναι κακό εκ φύσεως^[18].

Αυτό το οποίο έχει αξία για τον Γνωστικισμό είναι μόνο η ψυχή η οποία στην πρωταρχική της κατάσταση είναι ανδρόγυνος^[19]. Με την είσοδό της στο υλικό σώμα χάνει αυτή την ενότητα και έχουμε τη διάσπαση των δύο φύλων, του αρσενικού και του θηλυκού, όπως αποτυπώνεται στο γνωστικό ευαγγέλιο του Φιλίππου όπου αναφέρονται τα εξής: “Αν το θηλυκό δεν είχε χωριστεί από το αρσενικό, δεν θα είχε πεθάνει αργότερα με το αρσενικό. Ο χωρισμός ήταν η έναρξη του θανάτου”^[20].

Τελικός προορισμός του ανθρώπου για τον Γνωστικισμό είναι να υπερβεί τη διάσπαση των φύλων και να καταστεί ανδρόγυνος και αρρενοθήλυς όπως είναι ο πρωταρχικός πνευματικός άνθρωπος, ο οποίος αποτελεί το αιώνιο πρότυπο. Ο απεγκλωβισμός από τα δεσμά του υλικού σώματος και η σωτηρία ταυτίζεται με την είσοδο σε μια κατάσταση κατάργησης των δυο φύλων, μιας ενοφυλίας, ενός νέου ανθρώπου, “ὁ ἔστιν ἀρρενοθήλυς”, όπως επεσήμαναν οι Ναασηνοί Γνωστικοί^[21]. Έτσι, στο Γνωστικό ευαγγέλιο του Θωμά, στην ερώτηση των μαθητών του Ιησού για τον τρόπο σωτηρίας ο Ιησούς απάντησε: “ὅταν κάνετε τα δύο ένα... και ὅταν το αρσενικό και το θηλυκό το κάνετε να είναι ένα και το αυτό, ἔτσι ὥστε το αρσενικό να μην είναι αρσενικό και το θηλυκό να μην είναι πια θηλυκό,...τότε θα εισέλθετε στη Βασιλεία των Ουρανών”^[22]. Επίσης σε ένα άλλο σημείο τονίζεται ότι προϋπόθεση για να εισέλθει μια γυναίκα στην Βασιλεία των Ουρανών είναι να αλλάξει φύλο και να γίνει άνδρας. Έτσι ὅταν ο απ. Πέτρος υποστηρίζει ὅτι η Μαρία η Μαγδαληνή δεν πρέπει να είναι μέσα στον κύκλο των μαθητών τότε ο Ιησούς τού απαντά: “Να, θα την ελκύσω ὥστε να την κάνω άντρα, για να γίνει και αυτή πνεύμα ζωντανό ὅμοιο με εσάς τους άνδρες γιατί κάθε γυναίκα που θα γίνει άνδρας θα εισέλθει στη Βασιλεία των Ουρανών”^[23].

Ο άνθρωπος καλείται λοιπόν να γίνει είτε μια ανδρόγυνη ύπαρξη, ομοιάζοντας με αυτόν τον τρόπο με τον Ιησού που εμφανίστηκε με γυναικεία μορφή στην Πρίσκιλλα, όπως υποστήριζε η γνωστική αίρεση των Κιυντιλλιανών^[24], είτε να μεταπηδήσει στο αντίθετο φύλο^[25], είτε να γίνει ένα άφυλο όν, ομοιάζοντας με τα βρέφη που δεν έχουν επίγνωση σε πιο φύλο ανήκουν, σύμφωνα με το γνωστικό ευαγγέλιο του Θωμά^[26]. Όπως επισημαίνει και ο αείμνηστος καθηγητής Π. Χρήστου: για τον Γνωστικισμό “η εις δύο φύλα διάσπασις του ανθρωπίνου γένους είναι κατάστασις αφύσικος και προσωρινή, της οποίας επιβάλλεται η υπέρβασις προς κατάληξιν εις την ενοφυλίαν ή αφυλίαν”. Ως εκ τούτου “η ενοφυλία καθίσταται τό επιζητούμενον ιδεώδες”^[27].

Η επιστροφή σε αυτή την κατάσταση της ενοφυλίας ή της αφυλίας, επιτυγχάνεται, ανάλογα με τη γνωστική ομάδα, με τους εξής τρόπους: είτε με την κατάχρηση του φύλου μέσω της ηθικής ασυδοσίας, όπως πρέσβευαν οι ελευθεριάζοντες Γνωστικοί^[28], είτε με την αχρησία του φύλου, μέσω καταδίκης των γενετήσεων σχέσεων, όπως πρέσβευαν οι εγκρατίτες Γνωστικοί που απαγόρευαν το γάμο ο οποίος καταδικαζόταν^[29], είτε με πρακτικές αυτοευνουχισμού όπως έπρατταν οι Ουαλήσιοι^[30], είτε με πρακτικές παρενδυσίας, όπως έκαναν οι γυναίκες οπαδοί των Ευσταθιανών οι οποίες ενδύονταν ανδρικά ενδύματα, αρνούσαν τον γάμο και την τεκνογονία, πρακτικές που καταδικάστηκαν από τη σύνοδο της Γάγγρας^[31].

Κοινός παρανομαστής και απώτερος σκοπός όλων αυτών των πρακτικών ήταν η καταδίκη της τεκνογονίας διότι οι Γνωστικοί πίστευαν ότι η τεκνοποιία αποτελεί τροφή του θανάτου καθώς αναπαράγεται η υλική πραγματικότητα η οποία είναι επινόηση ενός κακού δημιουργού θεού^[32]. Αυτόν ακριβώς τον σκοπό εξυπηρετεί και το ιδεώδες της ενοφυλίας ή αφυλίας που προβάλλει έντονα ο Γνωστικισμός. Η κατάργηση του φύλου, η σύγχυση της σεξουαλικής ταυτότητας, η άρση του οντολογικού διαχωρισμού των φύλων οδηγεί αναπόφευκτα στην κατάργηση της τεκνογονίας. Έτσι, στο κατ’ Αιγυπτίους γνωστικό ευαγγέλιο η Σαλώμη μακαρίζεται διότι δεν τεκνοποίησε^[33], οι πιστοί λαμβάνουν τη σωτηρία εφόσον καταδικάσουν και απορρίψουν “τὸ τῆς αἰσχύνης ἔνδυμα”, δηλαδή το σώμα και “ὅταν γένηται τὰ δύο ἓν, καὶ τὸ ἄρρεν μετὰ

τῆς θηλείας, οὔτε ἄρρεν οὔτε θῆλυ”^[34], ενώ ταυτόχρονα οι Ουαλήσιοι με τον αυτοενοουχισμό τους κατέληγαν να είναι άφυλα όντα^[35] ώστε να αποφύγουν την τεκνοποιία. Απώτερος σκοπός είναι η ματαίωση του δημιουργικού έργου του Θεού. Κατά συνέπεια, όλες αυτές οι ανθρωπολογικές αντιλήψεις είναι εκ διαμέτρου αντίθετες με την ανθρωπολογία των Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Τόσο ο αρχαίος Γνωστικισμός όσο και οι σύγχρονες απόψεις περί Gender και εξάλειψης της διάκρισης των δύο φύλων, όπου οι όροι “πατέρας” και “μητέρα” συγχέονται κάτω από τους άφυλους όρους “γονέας Α’” και “γονέας Β’”, αν και εκκινούν από διαφορετικές θεωρητικές αφετηρίες, εν τούτοις συγκλίνουν σε ένα βασικό σημείο: το σώμα του ανθρώπου είναι από τη φύση του ατελές, μια φυλακή της ψυχής και πρέπει είτε να διορθωθεί είτε να απορριφθεί. Όπως ακριβώς οι Γνωστικοί ταύτιζαν τον αληθινό και αυθεντικό άνθρωπο μόνο με το πνευματικό του στοιχείο, κατά τον ίδιο τρόπο οι σύγχρονες θεωρίες περί έμφυλων ταυτοτήτων και σύγχυσης των δύο φύλων θεωρούν ότι η βιολογική πραγματικότητα του σώματος και του φύλου που φέρει ο άνθρωπος έχουν μια δευτερεύουσα θέση σε σχέση με την αυτοσυνειδησία και αυτοαντίληψη του ανθρώπου σχετικά με το σε ποιο

φύλο ανήκει. Η αρνητική στάση της Ορθόδοξης θεολογίας απέναντι στις περί Gender θεωρίες επιβάλλεται εξαιτίας της ιερότητας και της αξίας που δίνει η Θεολογία στο σώμα και στα χαρακτηριστικά του ως δημιουργήματα του Θεού. Ο άνθρωπος είναι το “συναμφότερον”^[36], σώμα και ψυχή και το κακό δεν ταυτίζεται με το σώμα διότι “οὐδὲν φαῦλον ὁ Θεὸς ἐποίησε”^[37] αλλά εντοπίζεται στις πράξεις των ανθρώπων^[38].

Η διάκριση των φύλων δεν είναι η επινόηση ενός κακού Θεού που δημιούργησε το υλικό σώμα το οποίο καλούνται να διορθώσουν οι υποστηρικτές της Gender θεωρίας. Η διάκριση των φύλων, “πατέρας” και “μητέρα”, δεν είναι το αποτέλεσμα της πτώσης του ανθρώπου η οποία πρέπει να αναιρεθεί και να οδηγηθούμε σε μια ανδρόγυνη ή άφυλη κατάσταση, όπως πίστευαν οι Γνωστικοί, αλλά έκφραση της πρόνοιας του Θεού διότι υπηρετεί την τεκνογονία. Οι Πατέρες μας απέρριψαν και πολέμησαν την ανθρωπολογία της αίρεσης του Γνωστικισμού όχι χάριν κάποιων αφηρημένων ανθρωπολογικών θεωριών αλλά διότι κλονίζει συθέμελα το χριστιανικό ανθρωπολογικό οικοδόμημα. Αρνήθηκαν να δεχτούν το ανθρωπολογικό μοντέλο του Γνωστικισμού ο οποίος θεώρησε ότι το υλικό σώμα του ανθρώπου, η διάκριση των φύλων που υφίσταται σε αυτό και η τεκνογονία αποτελεί έργο ενός κακού δημιουργού Θεού.

Η Ορθόδοξη Θεολογία αρνείται να υιοθετήσει ένα ανδρόγυνο ανθρωπολογικό μοντέλο όχι διότι αρνείται ορισμένα ανθρώπινα δικαιώματα τα οποία δήθεν υποστηρίζει ο φλύαρος ουμανισμός της Νεωτερικότητας^[39] των παγκοσμίων πολέμων, των γενοκτονιών, των οικονομικών ανισοτήτων, της παγκόσμιας φτώχειας και πείνας, της καταπάτησης των δικαιωμάτων του αγέννητου παιδιού, της εργαλειοποίησης των ανθρώπων και της οικολογικής καταστροφής, που εν πολλοίς καθίσταται ηθικιστικός και ως εκ τούτου υποκριτικός, αλλά διότι αντιτίθεται σε οποιονδήποτε δυαλισμό ψυχής και σώματος, προσπαθεί να διασώσει την κατά φύσιν κατάσταση του ανθρώπου, την ακεραιότητα του ανθρωπίνου προσώπου, μια διάσταση του οποίου είναι το υλικό σώμα, έτσι όπως παρήχθη από τα χέρια του Δημιουργού, ο οποίος δημιούργησε τα πάντα καλά λίαν (Γεν.1,31).

Εάν η Ορθόδοξη Θεολογία τον 4^ο αιώνα κλήθηκε να απαντήσει στο ερώτημα περί του μυστηρίου του εν Τριάδι Θεού και τον 5^ο αιώνα

στο ερώτημα περί της θεανθρώπινης ύπαρξης του Ιησού Χριστού, η σύγχρονη Θεολογία καλείται να απαντήσει στο ερώτημα “τι είναι ο άνθρωπος και ποιος είναι ο προορισμός του”, βασιζόμενη πάντοτε στην πνευματική βιωθείσα εμπειρία των Αγίων όπως αποτυπώνεται στους ασκητικούς τους αγώνες και περιγράφεται μέσα στη διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας αποκαλύπτοντας τον αυθεντικό άνθρωπο.

Παραπομπές:

[1] Βλ. Α. Ζιούτη, Ο γονέας 1, ο γονέας 2, και τα όρια του μυαλού, <https://www.ethnos.gr/opinions/article/26532/ogoneas1ogoneas2kaitaoriatoyc2b5yaloy>

[2] Βλ. <https://www.ieidiseis.gr/ellada/165471/volos-orgismeni-antidrasi-patera-gia-to-goneas-a-kai-goneas-v-min-ksanado-tetoies-aidies>

[3] Βλ. <https://sputniknews.gr/20190402/goneas-aitiseis-sxoleio-voulgaria-mitera-pateras-2838642.html>

[4] Βλ. Α. Ζιούτη, Ο γονέας 1, ο γονέας 2, και τα όρια του μυαλού, <https://www.ethnos.gr/opinions/article/26532/ogoneas1ogoneas2kaitaoriatoyc2b5yaloy>

[5] Βλ. Ο γονέας 1, ο γονέας 2, και τα όρια του μυαλού, <https://www.ethnos.gr/opinions/article/26532/ogoneas1ogoneas2kaitaoriatoyc2b5yaloy>

[6] Βλ. αναλυτικά για το θέμα των έμφυλων ταυτοτήτων: Αρχιμ. Θεοφίλου Λεμοντζή, Οι έμφυλες ταυτότητες και η ενοφυλία των Γνωστικών. Θεολογική και ανθρωπολογική προσέγγιση, Θεσσαλονίκη 2018 και στο <https://www.pemptousia.gr/2018/03/i-emfiles-taftotites-ke-i-enofilia-ton-gnostikon/>

[7] Εμιλί Λανέζ, Η τραγική εμπειρία της “θεωρίας του γένους”. Ο γκουρού John Money, ο πατέρας της “θεωρίας των δύο φύλων”, είχε δοκιμάσει σε δίδυμα τη θεωρία του, <https://kars1918.wordpress.com/2016/10/16/la-theorie-du-genre/>

[8] Βλ. Judith Butler, Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity, Routledge, New York and London 1990. Β. Αγτζίδη, Οι θεωρίες περί φύλου (Gender studies) ως αλλοτρίωση, Από τον John Money στην Judith Butler, <https://kars1918.wordpress.com/2016/10/16/la-theorie-du-genre/>

[9] Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος θεωρεί ότι η νομολογία των δικαστηρίων της πατρίδας μας καλύπτει, όπου υπάρχει ανάγκη, υφιστάμενα ιατρικά προβλήματα, με το δεδομένο ότι το φύλο, ούτε επιλέγεται ελεύθερα, ούτε και μεταβάλλεται κατά βούλησιν, αλλά επί τη βάσει ανατομικών, φυσιολογικών και βιολογικών χαρακτηριστικών, που ορίζουν την ταυτότητα του ανθρώπου και βεβαιώνονται μέσω ιατρικών γνωματεύσεων προς το δικαστήριο. Βλ. Δελτίο Τύπου της Ιεράς Συνόδου, Τρίτη συνεδρία της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας (5/10/2017), http://ecclesia.gr/greek/holysynod/holysynod.asp?id=2311&what_sub=d_typ ου Κατά συνέπεια, όπου υπάρχουν προβλήματα γενετικής φύσεως υπάρχει πρόνοια της Πολιτείας αλλά και ενδιαφέρον της Εκκλησίας καθώς υπάρχει και σχετική ευχή “είς όνοματοθεσίαν νέαν επί αλλαγῆ φύλου”, ποίημα του μητροπολίτου Ν. Ιωνίας κ. Τιμοθέου Ματθαϊάκη, για τις περιπτώσεις που χρειάζονται ιατρική θεραπεία. Βλ. Έγκολπιον Εύχολόγιον, ἐν Ἀθήναις² 1985, σελ. 309-310.

[10] Βλ. Κ. Νανοπούλου, Τα πιο αμφιλεγόμενα ψυχολογικά πειράματα στην ιστορία της ανθρωπότητας, https://www.huffingtonpost.gr/2015/03/14/life-amfilegomena-psuxologika-peiramata_n_6868710.html

[11] Περισσότερα για την ιστορία και τις απόψεις του θρησκευτικού συστήματος του Γνωστικισμού βλ. Αρχιμ. Θεοφίλου Λεμοντζή, Η χρήση της Αγίας Γραφής εναντίον των αιρέσεων από τον Άγιο Επιφάνιο Κύπρου, (διαδακτορική διατριβή), Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 68εξ.

[12] Π. Χρήστου, “Ενοφυλία το ιδεώδες των Γνωστικών”, Κληρονομία, τομ. 5. τευχ. 1, Θεσσαλονίκη 1973, σελ. 1-16, και στο http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main /catehism/ theologia_zoi /themata.asp? contents=ecclesia_history/contents_texts.asp&main=texts&file=23.htm

[13] Ιππολύτου Ρώμης, Κατά πασών των αιρέσεων έλεγχος, PG 16, 3130A.

[14] The Sophia of Jesus Christ, Codex III, Translated by Douglas M. Parrott, The Nag Hammadi Library, revised edition. HarperCollins, San Francisco, 1990, σελ. 90εξ.

[15] Επιφανίου Κύπρου, Πανάριον, PG 41, 681A.

[16] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 41, 553B.

[17] J. Godwin, Μυστηριακές θρησκείες του αρχαίου κόσμου, μτφ. Π. Χιωτέλλη, Αθήνα 1996, σελ. 87.

[18] Αρχιμ. Θεοφίλου Λεμοντζή, Η χρήση της Αγίας Γραφής εναντίον των αιρέσεων από τον Άγιο Επιφάνιο Κύπρου (διαδακτορική διατριβή), Θεσσαλονίκη 1998, σελ.69.

[19] The Exegesis on the Soul, CODEX II Translated by William C. Robinson, The Nag Hammadi Library, revised edition. HarperCollins, San Francisco, 1990, σελ.127εξ.

[20] The Gospel of Philip, CODEX II Translated by Wesley W. Isenberg, The Nag Hammadi Library, revised edition. HarperCollins, San Francisco, 1990, σελ.51εξ.

[21] Ιππολύτου Ρώμης, ο.π., PG 16, 3131B.

[22] Ι. Καραβιδόπουλου, Απόκρυφα χριστιανικά κείμενα Α΄. Απόκρυφα Ευαγγέλια, (Βιβλική Βιβλιοθήκη 13). εκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη 1999, σελ. 309.

[23] Ι.Καραβιδόπουλου, ο.π., σελ. 325-326.

[24] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 41, 881C.

[25] Ι.Καραβιδόπουλου, ο.π., σελ. 325-326.

[26] Ι.Καραβιδόπουλου, ο.π., σελ.309.

[27] “Ενοφυλία το ιδεώδες των Γνωστικών”, Κληρονομία, τομ. 5. τευχ. 1, Θεσσαλονίκη 1973, σελ. 1-16, και στο http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/catehism/theologia_zoi/themata.asp?contents=eccl esia_history/contents_texts.asp&main=texts&file=23.htm

[28] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 41, 313A,, 321B, 329D-364B, 1064AB, 324A, 336A.

[29] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 42, 173A.

[30] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 41, 1012BC.

[31] Σύνταγμα τῶν Θείων καί Ἱερῶν κανόνων, ἐκδοθέν ὑπό Γ. Ἀ Ράλλη καί Μ. Ποτλῆ, Ἀθήνησιν, 1853 (φωτογραφική ἀνατύπωση ἔκδ: Γρηγόρη, Ἀθήνα 1996), τ.3, σελ.109.

[32] Κλήμεντος Αλεξανδρέα, Στρωματεῖς, PG 8, 1149A, 1165D.

[33] Κλήμεντος Αλεξανδρέα, ο.π., PG 8, 1168C.

[34] Κλήμεντος Αλεξανδρέα, ο.π., PG 8, 1193A.

[35] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 41, 1013A.

[36] Γρηγορίου Παλαμά, Προσωποποιῖαι, PG 150, 1361C.

[37] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 42, 124C.

[38] Επιφανίου Κύπρου, ο.π., PG 42, 124D. Βλ. περισσότερα Αρχιμ, Θεοφίλου Λεμοντζή, Αμαρτία: Ενοχή ή πένθος;, Θεσσαλονίκη 2011, σελ.64εξ.

[39] Περισσότερα για τις διαψεύσεις της Νεωτερικότητας και τις ματαιώσεις της βλ. Αρχιμ. Θεοφίλου Λεμοντζή, Η αυταξία της ανθρώπινης ζωής και η Νεωτερικότητα, <https://www.pemptousia.gr/2020/01/i-aftaxia-tis-anthropinis-zois-sti-christianiki-skepsi-ke-i-neoterikotita/>

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>